

DEN KONGENIALE KLASSIKEROPFØRELSE

Den antikke græske tragedie frembyder helt specielle problemer for en nutidig opsætning. Der er langt fra monologerne i Dionysosteatret til nutidens moderne teaterdialog, men dertil kommer, at den attiske tragedie med sit mytiske handlingsstof ikke var noget nutidsdrama. Kostumering, maskering og spillestil har ikke været hverdagskost for den tids publikum, og med hele sit formsprog stod tragedien fjernt fra dagliglivet i det klassiske Athen. At spille den overleverede tekst i en kongenial form er derfor ikke en opgave, der er så ligetil at løse.

I dag er de fleste opsætninger af græske tragedier meget frie fortolkninger, ja omarbejdelser, og deres virkning på publikum svarer formodentlig kun i ringe grad til forbilledernes virkning på deres publikum. I modsætning hertil holder Teaterselskabet sig til urteksten, men opfører den i 1700-tallets stil.

Hermed oplever publikum en historisk distance parallel med den distance, som borgerne i Athen må have oplevet, når de så konger og dronninger fra mytisk tid optræde i tragedierne. Og med denne forskydning lander vi en teaterhistorisk periode, som er kendt for at dyrke den antikke tragedie. Det giver os mulighed for at hente kostumer, spillestil, musik, ja næsten alle de elementer af en opsætning, som desværre ikke er overleveret fra antikken. Teksten fremtræder således i en veldefineret og receptionshistorisk entydig opsætning.

TF